

sobota 6. listopadu 2010/ 7. číslo, 8. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Rachtámivýtah do nebička či do peklíčka?

Účtování se životem v podivném hotelu mezi nebem a zemí

Včerejší představení Kláštereckých divadelních žní přivezl na přehlídku pražský soubor s nezvyklým názvem Rachtámiblatník. Těžký, filozofickými dialogy obtěžkaný text zanechal v divácích hluboké stopy. Někteří diváci dokonce odcházeli se slzami v očích.

Snad vám je nevěno do očí rozhovor s režisérem představení, jehož jméno nezapře řecké kořeny, Antonisem Arabadzisem.

Mohl bys nám představit váš soubor?

My jsme soubor Rachtámiblatník z Prahy. Jádro souboru je tvořeno bývalými studenty Základní umělecké školy Taussigova, kde můžeme stále působit a zkoušet. Máme tam věci a rekvizity. Jsme zkrátka parta nadšenců, které to baví. Pravidelně děláme pohádku a hru pro dospělé, většinou komedii.

Proč jste si vybrali tuto hru?

Vybrali jsme si ji proto, že se nám líbilo především téma hry. Zasáhlo nás o čem autor píše. Myslím si, že každý divák si z toho vezme, co sám prožil nebo co je mu blízké.

Má to téma něco společného s tím, že ji věnujete svému kamarádovi?

My v podstatě věnujeme každé naše představení kamarádovi Zbyňkovi Beranovi, který ve čtyřicetiletých letech tragicky zemřel při autonehodě. Je to taková vzpomínka z úcty k němu, protože to byl výborný kamarád, který v podstatě náš soubor založil.

Jak se vám zkoušela hra v kontextu této události?

Já jsem tu hru nevybíral kvůli tomu,

co se stalo Zbyňkovi. Nás to téma opravdu zasáhlo, líbilo se nám sdělení hry. Ale určitě je to taková vzpomínka na něj, myslím si, že jemu by se to představení líbilo. Ale hra s tou tragickou událostí nesouvisela. Zkoušelo se nám velmi dobře i když jsme měli nějaké názorové střety, ale to asi patří ke každému divadelnímu zkoušení.

Říkal jsi, že většinou děláte komedie. Co najednou takový střih?

My v podstatě vždy hledáme, co budeme příští rok hrát. Teď jsme ve stejné fázi, kdy

nemůžeme opět skoro nic najít. Něco, co by bylo zajímavé.

Tato hra se nám dostala do ruky náhodou, protože vždy když vybíráme hry, tak musíme koukat také na to, abychom to zaplatili, abychom to obsadili, aby se obsazení hry shodovalo s naším obsazením. Když jsem si přečetl scénář Hotelu mezi dvěma světy, tak se volba udělala velmi rychle.

V programu máte napsáno spoustu alternativ. Kolik vás je?

Nás je třináct herců a dva technici. V

Pokračování na další straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Jiří Hnilička

Mně se to líbilo. Trošku bych to zkrátil, přišlo mi to trochu dlouhé. Určitě je to představení, které nutí člověka k zamyšlení. Určitě ten závěr je přemýšlivý. Jako divák jsem spokojený.

Honza Milota

Já si myslím, že dnešní představení bylo velice zajímavé. Byl velmi zajímavý ten příběh. Řekl bych, že místy se soubor dostal do situace, kdy ten velice náročný, i když poutavý, text, prezentoval či

Pokračování na další straně

jednu dobu jsme byli v souboru pouze dva kluci a jinak samé holky, což byl problém kvůli hledání her. V současné době je pořád převaha holek. Z tohoto důvodu se dělají alternace. Aby se holky vystřídaly. Alternují se role Laury, Doktor(a)ky) S. a uklízečky Marie Martinové.

Byl Doktor S. původně muž?

Ne. Z textu je to v podstatě nejasné a záleží na pocitu každého diváka, jak tu postavu vnímá. My jsme to pojali tak, že to bude hrát žena. Je to ale všechno pocitová záležitost. Někdo v Doktorovi S. vidí ženu, někdo muže, někdo v něm vidí zástupce boha. Je to tak, jak si to každý divák představí.

Proč jste do textu nezasáhli a trochu ho neseškrtali?

My jsme přemýšleli nad tím, jestli se dá nebo nedá něco vyškrtnout. Největším problémem bylo, že my jsme měli jasně od autora nakažáno, že nesmíme dělat do textu žádné zásahy. Takže tím je ten text daný. Upřímně řečeno, když jsme se o tom v souboru bavili, tak nás ani moc nenapadlo, co všechno by se dalo vyškrtat. Možná bychom vyškrtali některé věty, ale že bychom vyškrtali několik stránek, to si myslím, že bychom asi neudělali. A myslím si, že ani jeden z nás tam asi není natolik schopný udělat takové škrty, aby to dávalo hlavu a patu, aby nedošlo k zanedbání některé myšlenky, která je důležitá, aby to propojilo

dál ten příběh.

Mně osobně hra také přijde dlouhá, ale zase mi to až tak nevádí. Z pohledu diváka hodně záleží na tom, jak je pocitově naložený, někdo to prostě přijme a někdo ne, je to hodně individuální. Ale určitě by se tam něco zkrátit dalo.

Přidávat jste si mohli své vlastní vtípky? Morbidní ze záhrobí?

To bychom asi možná mohli, ale nějak nás to ani nenapadlo.

Ty jsi jediný režisér vašeho souboru?

Ano, jsem jediný režisér, ale samozřejmě mi do toho všichni kecají. (smích)

Jak se daří amatérskému souboru v Praze?

Samozřejmě že konkurence je tam velická, souborů je v Praze hodně. Že by tam byla nějaká velká rivalita, to si myslím, že ne. Je horší sehnat diváky, vzhledem k obrovské možnosti profesionálních divadel. Lidé na amatérské soubory nechtějí moc chodit a vždy je hodně důležité, v jaké části Prahy se hraje.

Naše pohádky už mají tradici, hráli jsme například ve Strašnickém divadle nebo v Divadle Mlejn a tím, že je to tradice, tak lidé vezmou malé děti v neděli na pohádku. Ale sehnat publikum pro představení Hotel mezi dvěma světy je hodně těžké. Většinou tedy naše publikum tvoří naši kamarádi, rodiče

Pokračování na další straně

Ať si kdo chce, říká co chce

interpretoval poněkud deklamativně. Protože představení trvalo dvě hodiny, tudíž materiálu tam bylo dost, tak já bych neváhal půl hodiny škrtnout. Jim by se to hrálo lépe, věřím tomu, že ze síly příběhu by se tolik neztratilo a pro diváky by to asi bylo zajímavější a mělo by to větší spád.

Celkově to nebylo špatné představení, především chválím text, který byl velmi zajímavý.

Jaroslava Staňková

Já jsem z toho představení dojatá. I jsem během něj plakala, protože co replika, to citát a hluboká myšlenka k zamyšlení o tom, jaký je život dar.

Jana Šturmová

Mně se představení strašně líbilo. Mělo to myšlenku, byly slzičky. A i to, že když člověk odchází, tak má něco v sobě.

Musím říct, že ten začátek byl vleklý, ale druhá půlka se rozjela a úplně mě strhla v ději. Takže pěkně.

Michal Šturma

Já jsem dal chvalitebnou známku, protože téma bylo zajímavé a zaujalo mě to. Občas z toho bylo vidět, že tam čouhá to ochotnictví. Ale jinak se mi to líbilo.

Pokračování na další straně

Překvapení včerejšího divadelního večera nebrala konce. Soubor Rachtámiblatník hrál svou hru dokonce v Koreji a shodou šílených a nepravděpodobných náhod host večera Libor Ulovec umí korejsky! A tak nám pro vás, naše čtenáře, exkluzivně přeložil několik frází do korejštiny.

안녕하세요!

AHOJ

극장

DIVADLO

라미블라니그

RACHTÁMIBLATNÍK

kamarádů, kamarádi kamarádů, ale lidí z ulice přijde zlomek.

Takže jezdíte hodně po přehlídkách?

Po přehlídkách jezdíme. Největší úspěchy máme zatím s tímto představením, kdy jsme byli pozváni snad na všechny přehlídky, které se kde konají, což bylo příjemné. Jinak se hlásíme na POPAD (pražská oblastní přehlídka amatérského divadla, pozn. red.) a buď nás pošlou dál nebo ne. Snažíme se přehlídky jako je POPAD nebo Karlínské jeviště navštěvovat, protože je tam velice příjemná atmosféra a dostaneme se do kontaktu s porotami.

Prozrad', jaká jsou vaše povolání?

To je různé. Já dělám servisního technika na servisu osobních vozidel Mercedes. Kolega, který hrál prezidenta je ještě student, slečna, která hrála uklízečku pracuje jako zdravotní sestra, Laura končí vysokou školu a má pracuje jako inspektor pro obchodní řetězec.

Jak se vám dnes hrálo?

Velice hezky. Byla zde velmi příjemná atmosféra. Diváci šli po celou dobu s představením, reagovali výborně, což bylo pro nás bezvadné.

U této hry je velmi důležité, jaká přijde návštěvnost z hlediska věkového rozložení.

Když se hraje pro úplně mladé publikum, tak oni si tam najdou úplně jiné věci, na které reagují, věci, které by nás ani nenapadli. Kdežto dospělí to vnímají úplně jinak. Takže nám se tady hrálo velmi hezky, bylo to příjemné představení.

Ať si kdo chce, říká co chce

Michal Rambousek

Z dnešního představení mám lehce rozpačitý pocit. Myslím, že hra trpěla především nevyrovnanými hereckými výkony a zbytečně velkým rozsahem textu. Ale jsem rád, že jsem ji viděl. I přes to morbidní téma v ní bylo mnoho pozitivního a hlavně podnětů k zamyšlení.

Jan Jakubec

Dneska se mi to líbilo. Celou dobu jsem byl zaujatý, bylo to zajímavé k zamyšlení.

Věra Šimová

Představení je zajímavé. Mě otázka života a smrti zajímá, protože z vlastní zkušenosti o tom něco vím. Skoro bych

řekla, že já se smrti nebojím. Je v tom něco důstojného.

K výkonům herců bych řekla, že bohužel náš kulturní dům má trochu problém s akustikou. To mě trochu mrzí a třeba se dočkáme někdy v budoucnu něčeho lepšího, myslím, že by si to zasloužilo.

Štěpán Malast

Dnešní hra se mi moc líbila, především téma a jeho zpracování. Co bych určitě "proškrtnal" jsou často nekonečné monology, ovšem jak jsem se později dozvěděl, autor trval na plném znění původního textu.

Co bych vytknul režii, je výběr obsazení hry - pan prezident mi připadal příliš mladý, natož na řízení tří firem, stejně tak paní uklízečka, jejíž představitelka byla dle mého názoru na důchodový věk postavy příliš mladá. Jinak jsem se celé dvě hodiny velmi bavil, přestávka byla napínavá, jelikož první polovinu hry ukončili nedokončenou scénou, kdy mezi "nemrtvé" přijíždí nová postava. Kdo to byl, jsme se dozvěděli až po přestávce. Dobře zvolené místo pro přestávku! Hercům nepřálo příliš štěstí, časté přeřeknutí a technická závada na dveřích výtahu tak ubíraly na dobrém dojmu z celé hry. To snad zažilo ale každé divadlo, jak jsme si koneckonců připomněli i my KLASáci v rámci doprovodného programu a Zdeniččiny laserové tužky...

Libor Ulovec

Mně se představení líbilo. Bylo dlouhé. Howgh.

Koutek bulvárního fotoreportéra

Překvapením včerejšího večera se stal neočekávaný příchod Fandy Kasla, dlouholetého člena a herce KLASu (přesmyčka písmen ve slově KASL x KLAS je čistě náhodná...).

Menším překvapením bylo to, že přišel zhruba 15 minut před koncem divadelního představení a přesto se aktivně účastnil tradiční diskuze a "rozboru" představení.

Dalším velkým překvapením bylo vyslovení jeho zájmu o znovunavázání divadelní spolupráce se souborem. Fandu neodradila ani zpráva o tom, že stále nemáme kulísáka a všechno si tak taháme sami. Zaskočen byl pouze faktem, že funkci nemakačenka po jeho

odchodu zastoupil jiný herec našeho divadla - bulvárem propraný M.R. (29). Fanda se natolik rozvášnil o své touze být opět mezi námi, že kývnul na moji výzvu, aby svůj zájem potvrdil tuto neděli ve 13:00 v KD, kdy bude probíhat divadelní úklid toho všeho, co jsme po kulturním domě rozeseli. To mi dává prostor pozvat vás, diváky letošní přehlídky, nejen na úklid samotný, ale také na vzácné momenty, kdy Fanda uklízí a stěhuje, aniž by byl k této činnosti divadelně vázán. Š. M.

Šáteček pro Libora Ulovce

Překvapením dnešních Žňovin a vůbec celých letošních Žň je Libor Ulovec, který se po roce objevil na místě činu. Spousta diváků ho nepoznala, neboť pánské šaty, vousy a brýle dělají své, ale věřte, byl to ten skvělý herec, který se na loňské přehlídce představil ve hře Svou vlastní ženou, ve které hrál berlínského transvestitu Charlotte von Mahlsdorf a dalších 40 postav.

Libor se přijel podívat na soubor Rachtámiblatník Praha. Přesto jsme neodolali a předali mu cenu za loňské vítězství v divácké anketě - šátek pro Charlottu. A samozřejmě jsme ho nemohli nevyzpytovat.

Jaký je v současné době osud představení Svou vlastní ženou?

Tak bohužel osud se naplnil. Skončila nám autorská práva, v červenci jsme zahráli poslední představení na festivalu Šrámkova Sobotka, což je festival českého jazyka. To je velmi komické v kontextu s tím, jak Charlotte mluví. To představení mělo hezké ohlasy a tím se voda uzavřela. Ale na Silvestra jdeme na maškarní, tak tam se za ni možná ještě převezlu.

Vy jste ale stejně dostali představení navíc, vidíte?

Ano. Nám autorská práva skončila v zimě v roce 2010. A díky dámám z Dilie, které tímto zdravím, tak se nám podařilo získat ještě pět dalších představení. Pro mě to byla trochu sázka na nejistotu, protože jsem musel zaplatit autorská práva předem a pak jsem se jen modlil, abych těch pět představení ještě odehrál a vrátili se mi peníze od organizátorů přehlídek, kam jsme byli pozvaní, zpátky. Je ale pravda, že po těch pětadvaceti reprízách mě

už ani nebavilo se na to připravovat. Opravdu jak se říká - v nejlepším skončit. Teď si dáme rok dva tři odklad a možná, že za tři čtyři roky se k tomu můžu znovu vrátit a pak to můžeme znovu rozjet. Uvidíme.

To si znovu budeš muset zažádat o povolení?

Budu si muset znovu zažádat. Tak je to vázané na tzv. generální licenci, která je hodně drahá a kterou my jsme na těch pět posledních představení nepotřebovali, ale je možné, že si o to americká strana zase řekne. Taková komická situace je, že Američani nechťeli dát amatérům autorská práva. Museli jsme tedy o sobě napsat, jak jsme dobří, načež mi bylo řečeno, ať to tam nepišu, protože oni pak budou chtít, aby poplatky byly hrozně drahé.

S čím tě můžeme vidět na žních příště? Jestli ovšem projdeš Hronovem, neboť k nám se jinak dostat nemůžeš...

Další představení je vysloveně nehronovské. Je to představení, které opravdu budeme prezentovat pouze v okruhu svých známých, čímž klášterecké považují také za své známé. Je to komedie pro dvě osoby, pro mě a pro mou hereckou partnerku, která nemá ambice a nechce se prezentovat po festivalech a soutěžích. Bude to lehkonohá komedie pro naše známé z pera britského autora Davida Tristrama. Musím se pochlubit, že to bude česká premiéra v mém autorském překladu.

To už víme, že tě baví jazyky, ale dnes jsem se dozvěděla, že mluvíš korejsky. Že jsi korejšinu dokonce studoval na FF!

To je pravda. Skončil jsem ve třetím

ročníku, protože jsem zároveň studoval práva, a to bylo, prosím pěkně, v roce 1994. Mě to paradoxně napadlo, protože jsem byl na začátku devadesátých let na zájezdě v Severní Koreji, bylo to hrozně hezké, bohužel nás vyexpedovali o dva dny dříve, protože jeden člověk si tam neprozřetelně zabalil boty do novin a tam se nic nesmí balit do novin, protože ve všech novinách je Kim Ir Sen nebo Kim Čong IL, a to je samozřejmě velká urážka, div, že jsme nešli do vězení. Tak nás vyexpedovali o dva dny dříve, my jsme uvízli v Moskvě, kde jsme neměli zajištěné ubytování a bydleli jsme na letišti Šeremetěvo....

A takových historek má Libor spoustu....

HISTORICKÝ VOICEBAND - 4. část

Sbor	Teď Vám budem vyprávět,	koule, A dost!, Pozor pozor fikl, Kdo	už jde čůrání.	
Honzík	určíte jste napjatí,	to řekl 1,2 a 3,	Zdenička	Vydrž ještě, chtěli jsme říct, co
Sbor	co se všechno odehrálo v tomhle	Kabaret na tahu, Bizon v pytli a	děláme v Kadani.	
Hlas1	novém století.	Kandrdasárny.	Hlas2	Císařský den,
Hlas3	S divadly se roztrh pytel,	Bez angažmá nebylo o nic méně	Hlas3	Betlém
Hlas2	prožíváme zlatý věk,	pilné: Úsměv je lék, Tragédie o dvou	Hlas2	a taky Masopust.
Hlas2	všichni chtějí ke kultuře,	pánech, Jak to bylo s Růženkou,	Michal	A v Klášterci držíme od kultury
Sbor	přinést drobný přispěvek.	Určitě přijde i Halina, Vrtochy Lady	půst?	
Hlas1	Duo Trejbal s Vaníčkem zakládají Bez	Roxany, Halina dnes nepřijde, ale...	Honzík	Ale kdepak, v lázních otvíráme
Hlas2	Angažmá	...ale přichází divadlo Pyramida: My	sezónu	
Hlas2	Václav Polda Zdrhovadlo	Vrabčáci a Bláhový čas	Zuzka	chováme se vždycky podle bontónu,
Hlas3	Fanda Kasl Pyramidu	A co udělali ti Brouci?	i když...	
Hlas1	gymnazisti zas The Brokes (D	Myslíš The Brokes! Mám v hlavě	Pišta	...na Divadelním plese občas někdo
Sbor	Broux)	Brouka, Žížka, O krásné Gutě,	zvrací.	
Sbor	Máme jasnou vyhlídku, uděláme	Chudák Johánek	Sbor	na zámku hrajem prohlídky -
Iva	přehlídku,	A co ten zip?	Thunové se vrací.	
Sbor	kde můžeme hrát souběžně	Iva	Michal	Panečku, no to je věcí, mě už se
Sbor	pořádáme Klášterecké Divadelní	Hlas	vůbec nechce...spát, kdybyste se	
Michal	Žně, Žně, Žně!	Ty přece hráli tyto hry: Trosečníci,	chtěli bavit, s kapelou Vám budem	
Michal	Těch souborů, jak tak koukám je	Petr a Lucie, Nebezpečné známosti,	hrát.	
Hlas3	opravdu nemálo. Vyprávějme, co se	451 a Přiliš hlučná samota	Sbor	Jó, no jasně, to bysme chtěli, to je
Hlas3	vlastně za ty roky událo.	a ta se dostala až na Jiráskův hronov	dobrý nápad.... (jeden přes druhého)	
Hlas3	Kandrdas tu odehrál všechny tyto	No a co KLAS, udělal taky něco	PŠŠŠ.....ještě než Vás pozvem na	
Hlas3	hry: Cirkus pumpído, Strašidlátka,	KLAS?	raut, nebo třeba na kávu dlužíme	
Hlas3	Bylo nebylo, každý tak trochu	Klas odehrál Dandého, Haló, Přes	Vám ještě hosty, už je sypem z	
Hlas3	Donem Quijotem, Paňáci, Ulup,	přísný zákaz dotýká se sněhu,	rukávu.	
Hlas3	Blamáž, Čvoci aneb jak udělat hrany	Louka a Blade runnera		
Hlas3		Pojďte to vzít trochu rychlejc, na mě		

Dnes uvidíte: FRANK PÁTÝ

Lásce k tomuto textu jsem naprosto propadl

Rozhovor s režisérem Lud'kem Horkým převzatý ze Zpravodaje Jiráskova Hronova

Někteří hronovští diváci, se kterými jsem mluvil, vnímali Franka pátého jako jednoduchou plakátovou komedii, která měla jen pobavit. Tak jste to asi nemysleli, že?

Tak jsme to skutečně nechtěli. Ta hra je složitá a rafinovaná, protože Dürrenmatt záměrně pracuje s celou škálou divadelních žánrů, které používá v jedné jediné divadelní hře. My jsme největší prostor dali kabaretu, což souvisí i s poetikou našeho souboru.

Nejpřesnější z celé inscenace mi přijde scéna „Ženo má, bodej“, která je jednak zábavná, ale zároveň z ní jde mráz po zádech.

Je to i moje nejoblíbenější scéna. Považuji ji za naprosto signifikantní pro celou Dürrenmattovu hru i pro moji inscenaci. Právě s tímto obrazem jsme při zkoušení začínali pracovat v prostoru, protože jsem na něm chtěl nastolit styl, aby ho herci chytli. Paradoxní jednání postav, které je v tomto obraze krásně ukázané v celém jeho tragikomickém rozměru, je jedním z důvodů, proč jsem Franka pátého chtěl dělat. Snažil jsem se tímto klíčem postavit většinu obrazů, ale musím uznat, že tento je asi nejzdařilejší.

Proč a jak Dürrenmatt Franka pátého napsal?

Hra vznikla v padesátých letech ve Švýcarsku. Sám Dürrenmatt ji pak o třicet let později aktualizoval a upravil, a právě z této úpravy vychází i naše inscenace. S textem jsem se setkal už v roce 1994, kdy ho inscenovalo Divadlo ABC v režii Milana Schejbalu. Lásce k tomu textu jsem naprosto propadl a po více než deseti letech jsem se rozhodl o něj pokusit.

POZVÁNKA

Stálý a nepostradatelný fotograf Žňovin Štěpán Malast fotografuje nejen divadelníky. Nosí fotoaparát prakticky všude a tak není divu, že jej z krku nesundal ani při své misi v Afghánistánu. A nejen, že jej nesundal z krku, také fotil a jak to dopadlo se můžete podívat v prostorách kláštereckého kina, kde Štěpán vystavuje.

Výstavu Afghánistán očima českého vojáka si můžete prohlédnout do konce listopadu.

Dnes uvidíte: BEZ PŘEDSUDKŮ

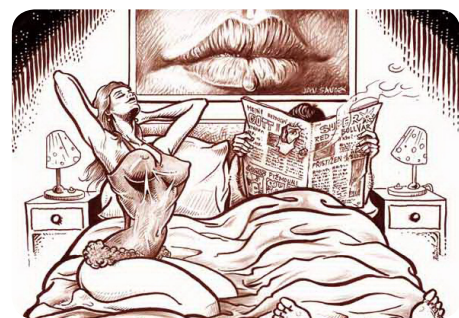
Speciální představení Divadla AMADIS Bez předsudků nám brněnský soubor nabídl jako drobný dárek za přízeň diváků Kláštereckých divadelních žní.

Co se stane, když spolu musí v laciném motelu na dálnici takřka osudovou náhodou neplánovaně přespat šéf se sekretářkou, kteří jsou navíc dlouholetí přátelé? Oba mají doma své partnery, kterým chtějí být naprosto věrní – nebo alespoň do míry, kterou jim umožní jejich italský temperament. Právě tady nastává okamžik, kdy se budou muset uchýlit ke skutečně drastickým řešením.

Tato moderní italská komedie, která měla českou premiéru teprve nedávno, je jasným důkazem toho, že některé věci se dají říkat jedině v posteli. Přes veškerou komediálnost nicméně odhaluje i běžné problémy ve vztazích mezi pohlavími, neboť společná noc jim nabídne možnost otevřeně si popovídat o věcech, na které se ženy ostýchají ptát mužů a muži žen. Fiona se celý večer snaží zaujmout Diega, který ji ovšem pozornost neoplácí. A když konečně ano, tak úplně jinak, než si Fiona představovala.

Jedná se o hru plnou svádění a odmítání, ve které nakonec nemusí vůbec nemusí být jasné, kdo má být polapen. Bez předsudků je báječnou, dojemnou a zároveň mírně lechtivou komedií o přátelství, zvědavosti, vztazích, tajemstvích ... a hlavně o nás všech – lidech jako takových. Je plná legrace i trpkého pochopení – v reálném světě totiž není nic zábavného na nevěře a umírání vztahu z důvodů člověkem spíše vykonstruovaných, pro obhajobu sebe sama.

Ponořte se tedy společně s námi do trefného slovního souboje obou postav, kdy místy dojemné situace v rychlém sledu střídají nezapomenutelné gagy.

Skončily Žně, ať žijí Žně!

Michal Rambousek

Letošní Žně pro mě byly zvláštní tím, že jsem se poprvé podílel na dramaturgii přehlídky. V létě jsem působil jako šep na Jiráskově Hronově a doporučil jsem několik souborů pro naši přehlídku. Snažil jsem se vybrat to nejzajímavější, co bylo letos na Hronově k vidění, napříč divadelními žánry. Doufám, že se můj výběr divákům líbil a jsem přesvědčen, že kdyby nic jiného, tak určitě představení "Postav na čaj" zůstane dlouho v paměti všech, kteří ho viděli. Minimálně snad do těch příštích Žní, na které už se teď moc těším a jsem zvědavý, co pěkného nám ta následující divadelní sezóna přinese.

Zdeňka Nyklíčková

Na letošních žních mě nejvíce bavila divácká účast a také to, že diváci s námi zůstávali po představení v kavárně a diskutovali se souborem. Tato setkávání jsou pro divadelníky velmi důležitá, vždyť divadlo se dělá pro diváky. Na soutěžních přehlídkách, kde představení hodnotí odborná porota, se soubory dozví, co udělaly špatně a o čem to vlastně hrály. I to je samozřejmě pro další vývoj a růst souboru důležité. Ale posezení s diváky, kteří dávají najevo svůj zájem, kteří hovoří o pocitech ze zhlédnutého představení, to je pro amatérské herce určitě povzbuzením, že se nesnažili zbytečně.

K programovému složení přehlídky - měli jsme tu klasický dušičkový týden, památku zesnulých jsme tedy oslavili opravdu náležitě. Jak říká Iva Kalová, samé mrtvé dítě (mrtvý syn, mrtvá sestra, mrtvá dcera, mrtvý Malý princ). Měli jsme tu alternativní divadlo Richard 3, nonverbální divadlo ve stylu nového cirkusu Postav na čaj, dětskou tvorbu Božka aneb jak to možná nebylo, drama Elegie tyrolská, komedii A co láska?, studentské divadlo Sestra. Pro každého tu snad bylo něco.

A to jsme ještě velice stáli o dokonalá představení Limonádový Joe a Maryša. Bohužel oba soubory jsou zdaleka a navíc jich vždy hraje kolem dvaceti, takže finančně to pro náš rozpočet nebylo možné. Napsala jsem vám to jen proto, abyste byli také smutní, že jste je u nás nemohli vidět.

Divákům slibujeme, že příští žně se opět budeme s výběrem divadel snažit, aby tu zase bylo něco inspirativního, neotřelého a něco pro každého. Jo, a doprovodný program bude opět takový, jak jste zvyklí. Hraný a soutěžní.

Chtěla bych poděkovat Mírovi za propagaci, která je opět na profesionální úrovni. Takovou krasavici jsme na plakátě ještě neměli a všichni si velice rádi dáváme pivo na Majdu. Dále chci poděkovat klukům z KD Jirkovi, Tondovi a Martinovi, kteří jsou jako každý rok výborní a můžeme se na ně spolehnout. Obsluze v kavárně děkuji za to, že jsme mohli občas déle posedět a nemuseli jsme se stěhovat do jiného restauračního zařízení. Takhle jsme šli vždy pěkně domů spinkat. Děkuji Květě, že poctivě nosí souborům něco k zakousnutí. Děkuji Honzovi Milotovi za to, že si z něj můžeme dělat srandu a také za recept na vynikající bramborovou buchtu. Opravdu jsem viděla asi dva lidi, kteří ji ochutnali. A děkuji Michalovi, že už vysvětlí svůj kostým a my už se nebudeme muset dívat sněhulákoví na koule.

Honzka Milota

Když jsem v minulosti psával jakýsi úvodní text do programu Žní, bylo to psaní radostné, protože byly celé před námi. Nyní píši na jejich konci a je to psaní rovněž radostné (ještě uvidíme dvě představení), protože už vím, co jsem na začátku vědět nemohl. Totiž, že se povedly. A byl to úkol nelehký. Naplnit v jednom záměru hned dvě roviny. Tou první bylo připomenout a oslavit čtyřicet let ochotnického divadla ve městě a tou druhou nezklamat a opět přinést zajímavá a kvalitní představení.

S naplněním prvního úkolu jsme vlastně začali již na konci loňského roku „oprašováním“ starších her. Nápad s retro přehlídkou jako upoutávkou na blížící se výročí dosud vidím jako šťastný. Tento dojem potvrzovala i návštěvnost diváků. Pro osvěžení pouze připomenu:

Leden - Klas - Louka, únor - Klas - Bistro, březen - Zdrhovadlo - Přilíš hlučná samota, duben - Klas - Přes přísný zákaz dotýká se sněhu, květen - Zdrhovadlo - 451, červen - The Brokes - Chudák Johánek. Je zcela logické, že za těchto okolností jsme nemohli nastudovat novou hru. Vedle rutinní přípravy Žní nás čekal ještě ne jeden úkol. Vymyslet, napsat, postavit a nazkoušet program „O, slavného večera“, vypátrat a pozvat všechny hosty (téměř 70 pozvámek), vymyslet a vlastnoručně uvařit a upéct dobroty na raut (zde bych chtěl ještě jednou upozornit na skvělou bramborovou buchtu anonymního kuchaře), dát dohromady faktografii uplynulých let tak, abychom mohli o naší historii uspořádat alespoň drobnou výstavu a ještě mnoho dalších drobných úkonů, které pak shrnuty do jednotícího celku, vytvořily o nás divadelnicích, jak doufám, pozitivní obraz. A tady musím před všemi, kteří se na tomto obrazu podíleli smeknout a hluboce se uklonit. A poděkovat.

Naplnění druhého úkolu, vytvořit dramaturgii přehlídky, by se na první pohled mohlo jevit jako vcelku jednoduché, pokud ale nepracujeme v duchu zavazujícího hesla NEZKLAMAT. Tento problém si v podstatě děláme sami. Již několikrát nám bylo řečeno: „to jsme zvědaví, kam takhle nastavenou laťku chcete vytáhnout příští rok“. Ano, stojíme každý rok

před touto otázkou. Jsme si vědomi toho, že se nikdy nemůžeme trefit do vkusu všech diváků a víme, že i kdyby na Žních hráli nejgeniálnější soubory, zákonitě jeden z nich bude nejslabší. Kvalitu naší přehlídky vidím v tom, že soubor, či hra, která je u nás relativně nedostačující, stojí na jiných přehlídkách na vrcholu. Další pozitivní rys Žní sledují již delší dobu v jejich žánrové pestrosti. Nejjemnější odstíny odlišnosti se zřejmě projeví právě letos kdy jsme v řadě za sebou viděli tři představení na stejném téma - smrt, vyprávěná však zcela rozdílnými žánrovými jazyky. Viděli jsme „Božku“, která bezpochyby nebyla představením pro děti, ale představením dítěte pro dospělé. „Postav na čaj“ nonverbální představení, které nebylo cirkusem, nýbrž plnohodnotným příběhem s dialogy. Umět rozeznat tyto nuance, vyžaduje velmi kultivovaného diváka. A to je, dle mého názoru další pozitivní „produkt“ této divadelní tradice.

A zde podruhé smekám klobouk a hluboce se ukláním. Naším divákům. Jsou to oni kvůli kterým přijíždí nejspíše nejlepší soubory v republice do Klášterce na Ohří a odsud si pak domů odváží ten nejcennější artikl. Vzpomínku na pěkné město, dobré publikum a přátelskou atmosféru

Ještě jednou přeji kláštereckému amatérskému divadlu k jeho čtyřicátým narozeninám „zlomte vaz“ a závěrem mi dovolu, abych konečně napsal větu, kterou si, možná jako jedinou, u mne objednala redaktorka Žňovin Zdenička Nyklíčková:

Skončily žně, ať žijí žně!

ŽŇOVINY vám přinášelo
 Sdružení KLAS
www.sdruzeniklas.cz

Žňoviny připravovali:
Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
a Štěpán Malast